

STAROSTA MĚSTA BŘÍDILOV

Nebude snadné to vysvětlit, tak to vezmu zkrátka. Je čas podívat se pravdě do očí. Je mi čtrnáct a trpím syndromem Izmaela Leseura.

Nedá se to vyléčit.

Pokud vím, jsem jediným zaznamenaným případem syndromu Izmaela Leseura na světě. Pravda je, že lékařská věda s největší pravděpodobností nikdy syndrom Izmaela Leseura nezaznamenala. Ale existuje, věřte mi. Jenže *kdo* mi to bude věřit, v tom je ten malér.

Nějakou dobu jsem si existenci syndromu nepřipouštěl, ale letos začal být tak mučivý a tolik mě děsil, že ho nedokážu dál ignorovat. Nepřeháním, fakt. Ani trochu. Syndrom Izmaela Leseura dokáže změnit jinak normálního člověka v hromádku neštěstí, co na neomezené škále debility dosáhne hodnotu devět celých devět.

A tehdy jsem si to začal všechno zapisovat. Teď konečně všichni pochopí pravdu, a místo, aby mě zvolili starostou Bří-

dilova, budou jen vrtět hlavou, chápavě se usmívat a říkat: „To je v pořádku, rozumíme. Ten chudák má syndrom Izmaela Leseura. Nemůže za to.“

Ale teď předbím. Měl bych začít pěkně od začátku a všechno pořádně vysvětlit. Jestli vás chci přesvědčit, že mluvím pravdu, budu to nejspíš muset pojmout pěkně vědecky.

Tak pěkně popořadě. Jmenuju se Izmael Leseur.

Počkat, vím co se chystáte namítnout – mám stejné jméno jako moje choroba! Nejspíš si říkáte, že jsem si ji vymyslel, abych se na ni mohl vymlouvat pokaždé, když se pořádně ztrapním. Nechápete to. Není to tak jednoduché. Musíte rozumět, že právě to *jméno je* ta choroba – nebo aspoň částečně. Nejsem si úplně do detailů jistý, jak to funguje. Jsem jenom její oběť, nejsem žádný vědátor, ale mám své teorie a tohle je jedna z nich.

TEORIE č.1: Syndrom Izmaela Leseura začne uvolněním smrtelně nebezpečného viru, který vznikne kombinací slov „Izmael“ a „Leseur.“

Hodně jsem o tom přemýšlel, a teď se vám pokusím vysvětlit některé své závěry. Myslím si, že jednotlivá písmena jsou neškodná. Jednotlivá písmena, když vytvoří samostatná slova „Izmael“ a „Leseur,“ jsou nejspíš taky vcelku neškodná. Na důkaz toho bych uvedl další členy své nejbližší rodiny, zejména se pak jedná o mého otce, který se jmenuje Ron Leseur a je pojišťovák a spoluzakladatel rockové skupiny z osmdesátých let Kapustňáci. Dále je to moje matka Carol Leseurová, členka místní městské rady a rodinná organizátorka. A moje třináctiletá sestra Prue Leseurová.

Každý z výše uvedených, jak vidíte, je nositelem jména Leseur, a můžu vás ujistit, že ani jeden z nich netrpí žádným z hrozných příznaků, které se vám chystám popsat. Musím říct, že otec s matkou se zdají povětšinou až trapně šťastní a spokojení, a jako by to nestačilo, je podle tvrzení všech přátel, příbuzných i lidí neznámých, kteří na ni kdy okem spočinuli, moje ségra Prue prostě „rozkošná“. Taky IQ má někde na úrovni génia. Kdyby byly mozky jako auta, byla by Prue Rolls-Royce a já bych byl Goggomobil na špalkách, co mu navíc chybí půlka motoru. Jak si uprostřed tohotohlehle všeho mám připadat já? Řeknu vám to. Jako člověk, kterému odmítli titul vesnického idiota, protože na to má přehnaně velkou kvalifikaci. Nebo jak mi to Prue jednou ohleduplně vysvětlila: „Lidé využívají jenom deset procent svého mozku, což se, Ishy, v tvém případě jeví zdaleka nedostačujícím.“

Takže tady to máte. Jediný závěr, který z imunity naší rodiny vůči syndromu můžete vyvodit, je, že se spustí jediné osudovou kombinací obou slov, „Izmael“ a „Leseur.“

Já to vidím tak, že spojení těchto specifických slov vede k jakési chemické reakci, tou vznikne virus, který zmutuje buňky v těle a způsobí zvýšení smrtelných toxinů. Ty pak nakazí mozek a celý nervový systém, což způsobí, že postižený říká a dělá věci, které by ztrapnily i naprostého pitomce. Tuhle teorii se mi zatím nepodařilo plně prokázat, jelikož v přírodních vědách zrovna nevynikám. Daleko líp se mi daří v angličtině, ale komu by se nedařilo s učitelkou, jako je Tarangová? Ale to je zase jiná historka, a jak mi Tarangová často připomíná, musím si při psaní hlídat „kompozici“. Zjevně mám tendenci odbočovat od věci.

A hlavní věc je, že jsem neskončil se syndromem Izmaela Leseura z důvodů náhodné kombinace těchto dvou slov. Kdepak, jsem kdo jsem díky záměrnému činu. Okolnosti kolem vzniku mého jména znám totiž do krajních podrobností a znám moc dobře ty, co to způsobili.

Zapíšu teď pro vás pro všechny do tohohle zápisu jejich jména.

Kletbu jména Izmael Leseur na mě uvalili moji rodiče. Je tomu tak, výše zmínění (tohle je skvělé slovní spojení pro seriózní dokument jako je tento – Tarangová by ho schválila) Ron a Carol Leseurovi. Jasně že jim nemůžete dávat vinu. Od rodičů se očekává, aby svým dětem dali jméno. Nebylo jejich vinou, co se stalo. Neměli ani ponětí, co hrozného provedli.

Možná bych to celé přijímal snadněji, kdyby se tehdy přitom aspoň tak hystericky nesmáli.